

Stalo se mi

Můj úžasný pejsek Bertík. Zase mi zdrhl, potvora jedna. Nadávám a přemýšlím, kde toho svého útěkáře zase budu hledat. Moje děti mu říkají Kájínek. Jak příhodné.

Dřív jsem sedla na kolo a objížděla okolí. Jenže milý Bertík svůj revír zvětšuje. Už mu nestačí okolí VHOSu, teď míří směrem k náměstí. Proč já si nevzala fenku, ta by nečetla vzkazy okolo každého rohu, pěkně by se držela doma. Tenhle má boty z toulavého telete.

V ruce svírám vodítko a „až ho chytну, tak ho seřežu“, mumlám si. Za půl hodiny už jsem utrmácená a v duchu se modlím, ať nevlítne pod auto, ať mi ho nikdo neukradne a jestli najde cestu domů.

Vztek mě opouští a zoufale se ptám kolemjdoucích, zda neviděli malého chundelatého psa. A najednou je tady solidarita. Kdo může, pomůže. A protože už mi nestačí dech, jiní pejskaři mi svěří své pejsky na hlídání a jdou nahánět toho mého.

Bertík je šťastný, že si s ním někdo hraje na honěnou. Pak to změní na schovávanou a nakonec na stopovanou. No, mohu zodpovědně prohlásit, že jsem tyto hry už dávno zapoměla a nejsem z nich nadšená. Mám ovšem štěstí na hodné lidičky a ty jeho hru prohlídnou a naženou mi jej k nohám. Držím jej za obojek a vracím hlídaného pejska, kterému jsem se mezitím svěřovala, jaké mám trápení. Nevím, zda to chápal, ale vydržel to se mnou.

Lapnu Bertíka pod paži a šupeme domů. A cestou nadávám, mentoruju, vyhrožuju, zkrátka mám potřebu své obavy vyjádřit slovy. Bertíkovi to je jedno. Ví, že ho neseřežu, protože jsem si na netu přečetla, že když dostane výprask, pak nemá potřebu se domů vracet. Doufám, že tam tedy mají pravdu. Protože vždycky platilo, že jedna facka je víc jak hodina kázání. Tedy moje mamka to tak dělala a to žádný internet nebyl, aby jí to rozmluvil.

Dnes už vím, že svého psa miluji takového jaký je. Ale také vím, že je lepší si pořídit pejska od štěněte a vychovat si jej sama. Každý dobrý skutek musí být po zásluze potrestán. Původní majitel zemřel a mně se psa zželelo. Je to jako když si vezmete pejska z útulku. Nevíte také, co má za sebou.

Vím, že brečím na špatném hrobě. Vždyť já jsem v podstatě šťastná, že ho mám. Tolik radosti mi dává. Tolik pohybu. Zítra si s ním o tom útěkářství ještě promluvíme. Dnes oba padneme u televize a budeme spokojeni, že se máme. A tak to má být.

Marie Horálková